

a pokutu 10.000 K, a, kdyby nebyla dobytou, dále ještě jeden měsíc tuhého vězení.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, uplatňující důvod § 281 č. 11 tr. ř. jest odůvodněna, poněvadž soud nalézací použil § 260 a) a b) tr. z. zkrátil trvání trestu pod nejnižší míru zákonnou, v čemž shledává stížnost porušení zákonného předpisu § 16 odstavce první lich. zák. V odstavci prvním vyslovuje § 16 lich. zák., že užití mimořádného práva zmírňovacího a přeměňovacího jest při odsouzení pro trestní činy uvedené v §§ 2—5 a 7—12 tohoto zákona, tedy též pro přečin, o nějž tuto jde, vyloučeno. Soud nalézací zaujímá stanovisko, že vyloučení to týká se jen práva zmírňovacího a přeměňovacího dle §§ 266 a 261 tr. z. nikoli však práva zaměňovacího dle § 260 tr. z. Náhled ten je patrně mylný. Kdežto mimořádné právo zmírňovací upraveno je analogicky s § 54 tr. z. ohledně přestupků a přečinů v § 266 tr. z., upravují mimořádné právo přeměňovací §§ 260 a 261 tr. z., sdružené pod společným záhlavím jako »výjimky« z § 259 tr. z. Vzhledem k zřejmé koordinaci nelze odvozovati nijakého rozdílu z použití ostatně významem se kryjících výrazů »abändern« (§ 260) a »verändern« (§ 261) jak činí to soud nalézací. I tu i tam jde o mimořádné právo přeměny zákonného trestu. Jen mimochodem budiž proto poukázáno na § 55 tr. z., jenž jest obdobný § 260 tr. z. a pojat jest pod nadpisem »Veränderung« der Strafe, souhlasícím s výrazem, jehož použito v § 261 tr. z. Zostřená ustanovení o trestech v zákonu lich. v. vyplývají patrně ze snahy odstrašovací, a důvodová zpráva právního výboru výslovně poukazuje na to, že všeobecným steskům, že vyměřovány byly tresty příliš mírné, jež nikterak nebyly s to, by odvrátily válečné lichváře od jejich řádění, vyhovuje předpis § 16, jímž soudu bře se možnost, vyměřiti trest jiným druhem trestu a níže, nežli sazbou uvedenou v zákoně. Postup soudu nalézacího odporoval by zřejmě této tendenci zákona a nelze pochybovati, že § 16 lich. zák. pojímá pod zákaz užití mimořádného práva zmírňovacího a přeměňovacího veškerá ustanovení všeobecného trestního zákona, jež by soudu umožnila zkrátiti trvání trestu pod sazbu v zákoně uvedenou. Ježto soud nalézací výrokem svým překročil meze svého práva kárného, bylo oprávněné zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti.

Čís. 272.

Otěhotnění znásilněné osoby, jinak dospělé a tělesně vyvinuté, není »důležitou újmou na zdraví« ve smyslu § 126 tr. z.

(Rozh. ze dne 7. října 1920, Kr I. 333/20).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství v Chebu do rozsudku krajského jakožto výjimečného soudu v Chebu ze dne 15. dubna 1920, jímž byl obžalovaný Antonín H. uznán vinným zločinem násilného smilstva dle § 127 tr. z. a odsouzen podle § 126 první věty tr. z.

D ů v o d y:

Stížnost opírá se o důvod § 281 č. 11 tr. ř., domáhajíc se toho, by byl obžalovanému vyměřen trest dle druhé sazby § 126 tr. z., ježto soulož vykonaná obžalovaným s Barborou H-ovou měla v zápětí těhotenství, v němž shledává zmateční stížnost důležitou újmu na zdraví H-ové ve smyslu § 126 tr. z. Poukazujef v tomto směru zmateční stížnost zvláště též na Fingerovo »Trestní právo«, kde označuje se dotyčná právní otázka za spornou. Zmateční stížnost nelze shledati oprávněnou. Není pochyby, že těhotenství, způsobené bez vůle, ba proti vůli ženy zločinným útokem jest vážnou újmou na osobních a majetkových právech napadené. Než důležitou újmou na zdraví nelze označiti otěhotnění samo o sobě u osoby dospělé a tělesně vyvinuté. Jde tu přec o normální a přirozený postup fyziologický, který tuto svou povahu neztrácí ani tím, že přivoděn byl útokem zločinným. Jinak bylo by tomu ovšem, kdyby šlo o osobu nedospělou neb tělesně jinak vadnou, neb kdyby byl průběh neb výsledek těhotenství, zločinným útokem přivoděného abnormální, spojený s poruchou zdraví znásilněné. Pak ovšem bylo by uznati v případě otěhotnění, že násilí — a jako takové přichází v úvahu celá činnost, opodstatňující skutkovou podstatu, nejen skutečně násilný útok samý, jenž vedl ku přemožení oběti — mělo v zápětí vážnou újmu poškozené na zdraví, ba i po případě na životě a byla by dána podmínka vyšší trestní sazby § 126 tr. z. Nic takového však v tomto případě zjištěno není, ba rozsudek výslovně poukazuje na skutečnost, že úmrtí Barbory H-ové nebylo v příčinné souvislosti se zločinem, obžalovaným na ní spáchaným.

Čís. 273.

Zpronevěra zcizením předmětu, jenž byl dán pachateli do zástavy.

(Rozh. ze dne 7. října 1920, Kr I. 395/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. února 1920, jímž byl uznán vinným zločinem zpronevěry dle § 183 tr. z. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolávajíc se především důvodů zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) b) tr. ř., má zmateční stížnost za to, že obžalovaný, který, nezachovav se dle předpisů §§ 459, 461, 1369, 1371 a 1372 obč. zák., předmět jemu do zástavy daný zcizil, je pouze civilněprávně povinen odškodněním a že zcizení předmětu takového bez svolení majitele nebo bez dodržení předpisu § 461 obč. zák. samo o sobě činu trestného nezakládá. V souvislosti s tím pak dovolává se zmateční stížnost pro obžalovaného beztrestnosti následkem omylu dle § 2 lit. e) tr. z., poněvadž prý obžalovaný neznal předpisu § 1371 obč. zák., dle něhož neplatnými jsou všechny výminky a vedlejší úmlavy, přičící se povaze smlouvy zástavní a smlouvy o zá-